

пъкъ нѣкой прозорецъ, вмѣсто врабче, съ камъкъ ще удари. Викатъ хората по него, гонятъ го. А той се промушва презъ плетищата, спотайва се задъ кошетъ и току хопъ — дома. Прибира се, но и тукъ не го сдържа на едно мѣсто. Столоветъ обръща нагоре съ краката, стомнитъ разлива, шише, ако съгледа, счупва го. Майката вдига машината и сърдито крѣска:

— Бре, момченце, какво правишъ?

— А? — зине Рапончо.

— Ще те пребия, бре, защото не гледашъ?

— А? — блещи ѝ се той.

— Я да се махашъ отъ главата ми, че...

Рапончо изфучи, хато подгонена котка, презъ вратата на двора и заразмѣтва погледъ настрани.

Кучето Баронъ, изморено отъ впрѣгане и езда, бѣше избѣгало сякашъ далече нѣкжде по кошаритъ, да си поживѣе на свобода. Кокошкитъ болестъ ли ги хвана или лисица отнесе — не се обаждана, нѣмаше ги никакви.

А бравата сякашъ просѣкла земята и дълбоко потънала въ нея.

Само прасето спокойно си лежи и грухти въ кочината. Рапончо се спуща къмъ него.

Хваща се за дървенитъ прѣчки, провира едната ржка презъ тѣхъ и го зачешва по бѣлото коремче. А то се трѣшва, протѣга крака и като глезено дете започва: „грухъ, грухъ, грухъ“...

Рапончо прокарва ржка назадъ и стига до кжсата опашка, навита като кравай. Въ мигъ той пипва здраво опашката и съ все сила я задърпва. Прасето страшно изгрухтява, подскача и като ободено съ ножъ заквичава.

Майката на Рапончо начаса изтичва уплашена и, като вижда, каква е работата, извиква:

— Рапончо-о, ржцетъ ще ти претроша!

— А-а? — прави се той, че не разбира, и се смѣе.

А баща му надига тояга отъ дървника и го подгонва.

— Чакай да видимъ, нѣма ли да мирясашъ! — изскръцва съ жби той.

Рапончо хуква и димъ да го нѣма.

Но веднажъ се случи съ него нѣщо много лошо. Единъ денъ баща му донесе една ключа за мишки и я заложи въ зимника край хамбаря съ брашното. Презъ това време Рапончо бѣше нѣкжде изъ махалата. Когато се прибра, обходи по навикъ двора и, следъ като не намѣри нищо да пип-